

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalované: **Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2009, č. 08/09, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **I. K.**, zast. JUDr. Jaromírem Kovaříkem, advokátem se sídlem Chlumova 10, Praha - Žižkov, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 2. 2012, č. j. 30 A 87/2010 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 2. 2012, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2009, č. 08/09, a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Uvedeným rozhodnutím žalovaná s odkazem na ustanovení § 89 odst. 1 písm. b) a odst. 3 a § 106 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsanou dne 11. dubna 1997 v Lisabonu, rozhodla o tom, že stěžovatelka obdrží osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice s tím, že toto osvědčení je přílohou vydaného rozhodnutí. V odůvodnění

rozhodnutí k tomu žalovaná uvedla, že stěžovatelka podala žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, které získala absolvováním studijního oboru „Právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina. Žádost doložila ověřenými kopiemi diplomu a přílohy k diplomu č. DP 2005127, registrační číslo M 0001127 ze dne 9. 10. 2008. Protože nebyl prokázán podstatný rozdíl v získané kvalifikaci žadatelky a absolventů magisterských studijních programů v České republice, bylo její žádosti vyhověno a vydáno nostrifikační osvědčení, které je spolu s originálním diplomem ekvivalentní diplomu, který je vydáván absolventům magisterských studijních programů na univerzitách a vysokých školách v ČR.

V osvědčení označeném „ZČU * N-677/09“ ze dne 6. 1. 2009, které je podle výše uvedeného rozhodnutí jeho přílohou, je uvedeno, že žalovaná uznala podle § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 zákona o vysokých školách diplom číslo DP 2005127, registrační číslo M 0001127, vydaný dne 9. 10. 2008 Zakarpatskou státní univerzitou v Užhorodě, Ukrajina na jméno I. K. a potvrzuje jeho rovnocennost s vysokoškolským diplomem a dodatkem k diplomu, vydávaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventu studia v magisterském studijním programu „Právo a právní věda“, obor „Právo“. Současně uznala vzdělání získané držitelem tohoto dokladu studiem oboru „Právní věda“ uskutečňovaném Zakarpatskou státní univerzitou v Užhorodě, Ukrajina a potvrzuje jeho rovnocennost s vysokoškolským vzděláním získaným v České republice na veřejné vysoké škole absolvováním studia v uvedeném studijním programu. Držitel tohoto dokladu je oprávněn užívat zahraniční kvalifikaci „magistr práva“.

II. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud shledal žalobu podanou žalobcem (původně Nejvyšší státní zástupkyně JUDr. Renátou Veseckou) proti shora uvedenému rozhodnutí žalované důvodnou a dané rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Krajský soud vycházel z toho, že v souzené věci se jedná o problematiku uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, která je upravena v zákoně o vysokých školách (§ 89 a § 90) s tím, že pro řízení v těchto věcech je třeba aplikovat správní řád (tj. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodné době; dále jen „správní řád“), neboť zákon o vysokých školách samostatnou úpravu v tomto směru neobsahuje. Krajský soud uvedl, že základním předpokladem možnosti přezkumu rozhodnutí správního orgánu je jeho přezkoumatelnost, přičemž nepřezkoumatelnost je vadou natolik zásadní, že se jí soud musí zabývat i tehdy, není-li namítána, tj. z úřední povinnosti. Rozhodnutí vydané v řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je individuálním správním aktem vydaným v oblasti veřejné správy buď orgánem moci výkonné – ministerstvem [podle § 89 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách] anebo právníckou osobou, které zákon svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy – veřejnou vysokou školou [podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách]. Kladným rozhodnutím o žádosti se úředně potvrzuje, že žadatelem

pokračování

absolvované zahraniční vysokoškolské vzdělání je rovnocenné s příslušným českým vysokoškolským vzděláním. Takto nazíráno se dle názoru krajského soudu jedná o rozhodnutí deklaratorní povahy, protože jsou jím úředně zjišťována a potvrzována práva a povinnosti. Na povahu daného rozhodnutí však lze nahlížet i tak, že zakládá absolventu zahraniční vysoké školy veřejné subjektivní právo, aby pro účely kvalifikace bylo jeho zahraniční vysokoškolské vzdělání posuzováno stejně jako vzdělání získané na veřejné vysoké škole v České republice. V tomto smyslu by se jednalo o rozhodnutí, které má konstitutivní účinky, neboť by se jím právo stejné kvalifikace zakládalo.

Krajský soud proto vyslovil názor, že rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace má smíšenou (hybridní) povahu. Bez ohledu na jeho povahu však vždy platí, že těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které je vyjádřeno řešení otázky, která je předmětem řízení. Výrok správního rozhodnutí musí být srozumitelný, jasný a určitý. Nelze připustit, aby absence náležitostí výroku rozhodnutí byla nahrazena dodatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 78/2010 - 221 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

V posuzované věci však výrok rozhodnutí žalované uvedené nároky nesplňuje, neboť obsahuje jen jakýsi nekonkrétní příslib, že stěžovatel obdrží osvědčení o ekvivalenci přesně nespecifikovaného vysokoškolského vzdělání získaného v zahraničí, aniž by bylo uvedeno, kdy a kde v zahraničí získaného. Výrok tak nelze označit za přesný, určitý, obsahující hmotné vyjádření rozhodnutí o věci, výrok je nesrozumitelný a z tohoto důvodu fakticky nepřezkoumatelný. Bližší údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsaženy až v odůvodnění rozhodnutí, které však již autoritativní povahu nemá.

Nelze ani posuzovat náležitosti výrokové části napadeného rozhodnutí optikou celku napadeného rozhodnutí a osvědčení, na které je v něm odkazováno. Při uplatňování státní moci je totiž nezbytné dodržovat požadavek vázanosti zákonem. Žalovaná byla v dané věci vázána zákonem o vysokých školách, který však s postupem, který žalovaná zvolila, nepočítá, a který není možné vyvodit ani výkladem. V případě, že není žádost absolventa o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání zamítnuta, vydává se dle zákona o vysokých školách osvědčení. Toto osvědčení je správním aktem, který má smíšenou povahu (je dílem deklaratorní a dílem konstitutivní). Dle své povahy jde o vydání správního aktu (rozhodnutí), které může mít formální podobu standardního písemného rozhodnutí ve věci nebo formu osvědčení. Zákon ovšem nepočítá s paralelní existencí osvědčení a rozhodnutí, přičemž osvědčení nelze považovat za nedílnou součást rozhodnutí. O žádosti bylo možno rozhodnout jednou z uvedených forem, a to buď rozhodnutím, nebo osvědčením, nikoli oběma současně. Toto pochybení pak způsobilo nejasnost rozhodnutí vedoucí k jeho nepřezkoumatelnosti. Krajský soud zde vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 77/2010 - 229, č. j. 9 As 81/2010 - 197, a ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 78/2010 - 221, č. j. 9 As 80/2010 - 200, č. j. 9 As 82/2010 - 147, č. j. 9 As 83/2010 - 57.

Pro úplnost krajský soud podotkl, že byt rozhodnutí formálně označené jako rozhodnutí splňuje nezbytné náležitosti výrokové části rozhodnutí, nebyl oprávněn posuzovat osvědčení jako samostatné rozhodnutí; to pro jeho výslovně žalovanou deklarovanou povahu přílohy k rozhodnutí.

III. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka předně krajskému soudu vytýká, že ve svém rozsudku nevyslovil vlastní právní názor, ale pouze citoval z jiného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Na základě toho dovozuje, že krajský soud nevychází ze zjištěného skutkového a právního stavu věci.

V této souvislosti je přesvědčena, že krajský soud zrušil rozhodnutí žalované jen z toho důvodu, že se mu jevilo jako nesrozumitelné, poněvadž přílohou bylo osvědčení. Namítá, že žalovaná přitom při vydání rozhodnutí postupovala zcela přesně podle vzoru rozhodnutí, které je přílohou Postupu při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, vypracovaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy.

Dále namítá, že pokud vysoká škola použila namísto formy osvědčení vyšší a na obsah náročnější formu správního aktu, tj. rozhodnutí, jehož nedílnou součástí učinila osvědčení, nelze dojít k tomu, že takový postup by zákon o vysokých školách neumožňoval či dokonce zakazoval. K tomu dále uvedla, že správní řád ani zákon o vysokých školách nezakládají zákonný základ pro to se domnívat, že osvědčení nemůže být přílohou rozhodnutí, a závěr krajského soudu tak označila za čirou spekulaci. Je přesvědčena, že za situace, kdy odkaz na osvědčení jakožto součást rozhodnutí obsahuje výrok samotného rozhodnutí, stalo se i osvědčení součástí výrokové části rozhodnutí. Samotný odkaz na osvědčení nemůže dle jejího názoru činit rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost. Uzavírá, že na rozhodnutí a osvědčení je třeba nahlížet jako na jeden celek, který je vnitřně souladný a obsahuje veškeré náležitosti, které právní úprava předepisuje.

Na základě shora uvedených skutečností stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce a ani žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřili.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající

pokračování

v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní námitka stěžovatelky spočívá v nesouhlasu s posouzením napadeného rozhodnutí jako nesrozumitelného a nutnost nahlížet na rozhodnutí spolu s osvědčením jako na jeden celek. Zdejší soud k této námitce úvodem připomíná, jak již ostatně v napadeném rozsudku v souvislosti s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl krajský soud, že právně a skutkově obdobnou věcí se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Obdobné žaloby byly Nejvyšší státní zástupkyní již v minulosti podány, a to s odkazem na dodržování právních předpisů ve správním řízení, právních předpisů vydaných v oblasti vysokého školství a nutnost zajištění přístupu k právníkům profesím pouze pro vysoce odborně připravené a kvalifikované právníky, kteří nabyli řádného vzdělání (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 77/2010, 9 As 78/2010, 9 As 79/2010, 9 As 80/2010, 9 As 81/2010, 9 As 82/2010 a 9 As 83/2010).

Ve všech těchto věcech se jednalo o nostrifikaci, tedy uznání (rovnocennosti) dosaženého zahraničního vzdělání, v daných případech vzdělání vysokoškolského, které bylo uznáno na základě rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni. Tato rozhodnutí byla vydána ve všech shora uvedených věcech na žádost jednotlivých absolventů zahraniční vysoké školy, konkrétně Zakarpatské státní univerzity (studijního oboru Právní věda), a to na základě Úmluvy o uznávání kvalifikací ve spojení s právní úpravou v zákoně o vysokých školách; dle této právní úpravy obsažené v § 89 a § 90 veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program, vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice, ledaže zjistí, že jsou studijní programy – po jejich srovnání – v podstatných rysech odlišné; v takovém případě žádost zamítne.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že na procesní postup při vydávání rozhodnutí o uznání zahraničního studia dopadá správní řád (viz § 105 zákona o vysokých školách). V případě, že žádost absolventa o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání není zamítnuta, hovoří zákon o vysokých školách o tom, že se „vydá osvědčení“. Je nepochybné, že toto osvědčení je výsledkem autoritativní rozhodovací činnosti správního orgánu a jedná se tak o správní akt v podobě rozhodnutí, které lze ve shodě s krajským soudem považovat za rozhodnutí smíšené povahy, které má dílem deklaratorní a dílem konstitutivní účinky. V souladu s teorií správního práva je totiž třeba rozlišovat mezi konstitutivními, deklaratorními či smíšenými správními akty (rozhodnutími) na straně jedné a jinými správními úkony ve formě osvědčení na straně druhé, přičemž Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné vycházet ze skutečné povahy konkrétního úkonu správního orgánu v dané věci a nespoléhat pouze na jeho formální podobu nebo zákonné označení.

Přestože tedy zákon o vysokých školách hovoří o vydání osvědčení, jedná se nepochybně o vydání správního aktu, které může mít formální podobu standardního písemného rozhodnutí ve věci nebo formu osvědčení. V případě vydání takového správního aktu však jeho nezbytným předpokladem je, že sám o sobě splňuje nezbytné náležitosti

výrokové části rozhodnutí; odůvodnění není třeba, pokud se vydáním osvědčení v plném rozsahu žádosti vyhoví (§ 68 odst. 4 správního řádu). V obou uvedených případech se jedná o finální individuální správní akt, volba konkrétní formy záleží na rozhodujícím správním orgánu. Námitka stěžovatelky poukazující na skutečnost, že namísto vydání osvědčení se aktu uznání vzdělání dostalo vyšší formy, neboť byl vydán formou rozhodnutí, je proto z uvedených důvodů nepřipadná.

Rozhodnutí a osvědčení, na které je žalovanou odkazováno, nelze vnímat jako jeden celek a posuzovat touto optikou též obsahové náležitosti výrokové části rozhodnutí, jak se dožaduje stěžovatelka. Těžištěm každého správního rozhodnutí je jeho výroková část, ve které správní orgán uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Jedná se o nutné náležitosti, na základě kterých musí být jasné, srozumitelné a určité, jaký výrok byl daným rozhodnutím založen, protože pouze výrok zavazuje a je nezastupitelnou částí rozhodnutí; pouze z něj lze zjistit, jaké právo bylo přiznáno či jaká povinnost byla porušena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté (*res administrata*), jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí atd. Skutečnost, zda bylo výrokem přiznáno právo či uložena povinnost, příp. konstatováno její porušení, v tomto směru není rozhodná a nelze ani akceptovat možnost, že by absence uvedených náležitostí výroku byla nahrazena dostatečnou specifikací v odůvodnění rozhodnutí.

Dále je třeba zdůraznit, že žalovanou byly vydány dva odlišné akty aplikace práva, na které nelze nahlížet jako na jeden celek, a jejichž vzájemná existence nemůže obstát v podmínkách materiálního právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Námitku stěžovatelky, dle které postačí pro aprobaci zvoleného postupu žalované pouhá skutečnost, že zákon o vysokých školách ani správní řád takový postup nevylučují, respektive nezakazují, zdejší soud tedy nesdílí. Žalovaná byla jako rozhodující správní orgán v dané věci vázána příslušnou právní úpravou zákona o vysokých školách, konkrétně ustanoveními § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, která však s postupem, který byl stěžovatelkou zvolen, výslovně nepočítá a nelze jej z citovaných ustanovení dovodit ani výkladem. Esenciální náležitostí právního státu je požadavek vázanosti zákonem, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny; k jeho povaze blíže např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, publikovaný pod č. 143, sv. 28, str. 271 Sb. n. u. ÚS, <http://nalus.usoud.cz>).

Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že sama žalovaná s osvědčením jako s nedílnou součástí jí vydávaných rozhodnutí v řadě případů nenakládala. Ze spisového materiálu vedeného kasačním soudem např. pod spisovou značkou 9 As 77/2010 či 9 As 81/2010 bylo zcela zřejmé, že žalovaná obsah osvědčení měnila, a to neformálně, bez jakéhokoliv zdůvodnění, formou skartace původního osvědčení a vydání osvědčení nového. Uvedené změně textace v osvědčení nepředcházelo žádné zdůvodnění či vysvětlení. Původní osvědčení bylo pouze přeškrtnuto perem po celé jeho délce s ručně psanou poznámkou skartováno, na rubu skartovaného osvědčení byla pak rukou psaná poznámka: „na základě žádosti o změnu textu bylo původní osvědčení skartováno“. V některých případech byly ve správních spisech dokonce založeny emailové žádosti samotných žadatelů o nostrifikaci, které s odvoláním na předchozí telefonickou dohodu upozorňovali žalovanou na výhrady České advokátní komory k jejich nostrifikaci a v této

pokračování

souvislosti požadovali vydání nového rozhodnutí o nostrifikaci jak pro svoji osobu, či dokonce pro jiného žadatele.

Bez ohledu na to, že žádné takové skutečnosti ze správního spisu v projednávané věci nevyplývají, nemůže kasační soud postup žalované aprobovat ani v této věci. Takový postup totiž v obecné rovině neodpovídá zákonné úpravě a zejména odporuje požadavku předvídatelnosti činnosti veřejné správy a právní jistoty adresátů této činnosti, mezi které nepatří pouze stěžovatelka. Adresáty činnosti veřejné správy jsou ve věci nostrifikace kromě samotných žadatelů o nostrifikaci též další subjekty, a to např. potencionální zaměstnavatelé těchto žadatelů v souvislosti s ověřováním dosažené úrovně jejich vzdělání při žádosti o zaměstnání. Ostatně zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že Česká advokátní komora v tomto směru pochybnosti měla a přistoupila i k vyškrtnutí osob vykazujících se obdobným rozhodnutím o nostrifikaci, jakým disponuje stěžovatel, ze seznamu advokátních koncipientů. Jedním z důvodů vyškrtnutí přitom byla mimo jiné nejasná, nedostatečná identifikace zahraniční vysoké školy a její licence či diplomu.

Žalovanou zvolený postup umožňující následnou manipulaci s údaji rozhodnými pro výrok ve věci uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace nelze připustit jako zákonný a transparentní výkon veřejné správy v oblasti vysokého školství. Zákon o vysokých školách neumožňuje na žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání reagovat paralelním vydáním rozhodnutí a osvědčení, které rozhodně nelze považovat za nedílnou součást původního rozhodnutí. O žádosti stěžovatele bylo možno rozhodnout jen jednou z výše uvedených forem rozhodnutí, a to buď osvědčením, nebo rozhodnutím se všemi předepsanými náležitostmi, nikoli oběma formami zároveň. Výsledkem postupu žalované tak nebylo jasné, srozumitelné a určité rozhodnutí. Jako nesrozumitelné totiž nelze považovat pouze rozhodnutí vnitřně rozporné nebo nevykonatelné (právně nemožné), ale též rozhodnutí neurčité nebo nejasné.

Na základě shora uvedeného nepřisvědčil zdejší soud ani námitce stěžovatelky spočívající v tom, že krajský nevycházel ze zjištěného skutkového a právního stavu a pouze citoval z rozsudků zdejšího soudu. Jak Nejvyšší správní soud již opakovaně uvedl výše, uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání dosaženého na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě bylo zavedenou praxí žalované, a stejně se lze vyjádřit i o formě aktu, jakým tuto skutečnost aprobovala. Krajskému soudu nelze vytýkat, že s obsahově shodným rozhodnutím nakládal ve skutkově obdobných případech stejně, s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka v kasační stížnosti navíc neuvedla ani žádné skutkové odlišnosti, které by měl dle jejího názoru krajský soud pominout. Její námitka je pouze obecná a neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, se kterými se měl krajský soud vypořádat.

K námitce stěžovatelky poukazující na soulad postupu žalované s metodickým materiálem vypracovaným Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy s názvem „Postup při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice“ zdejší soud konstatuje, že tento interní metodický materiál nepředstavuje závazný právní rámec pro vydávání osvědčení o uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, ten je dán zákonem o vysokých školách v ustanovení § 89 a § 90. V otázkách neupravených

zákonem o vysokých školách se pak dle ustanovení § 105 tohoto zákona postupuje podle správního řádu (blíže srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 105/2011 – 124). Zde dále bezesbýtku platí, že „*správní praxe plynoucí z interních aktů řízení (tzv. vnitřních předpisů) představuje určitý referenční rámec pro postup dotčených orgánů, zejména ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, uplatňuje se však primárně uvnitř systému vztahů organizační nadřízenosti a podřízenosti ve veřejné správě a z tohoto pohledu tedy ministerstvem vypracovaný postup a přijatá praxe nepředstavují závazný právní rámec pro vydávání osvědčení o uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace; ten je dán zákonem o vysokých školách v ustanoveních § 89 a § 90, jejichž výklad byl učiněn výše*“, jak zdejší soud konstatoval v již rozsudku ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9 As 81/2010 – 211, v právně obdobné věci. Nejvyšší správní soud tedy ani této námitce stěžovatelky nepřisvědčil.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud v daném případě nepochybil, pokud rozhodnutí žalované zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení; v něm vydá žalovaná v intencích zrušovacího rozsudku krajského soudu nové, perfektní rozhodnutí ve formě standardního písemného rozhodnutí ve věci anebo osvědčení, včetně všech nutných obsahových náležitostí.

Stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci ani žalovanému žádné náklady nad rámec jejich běžné činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu